

Arrest

nr. 71 166 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Voor wat betreft verzoeker R.C.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Koplik, district Malësi e Madhe (Albanië). U beschikt over de Albanese nationaliteit. U bent officieel gehuwd met D. C. (O.V.X). Op 22 juli 1998 vernam uw neef P. L. op straat dat er iets mis was met zijn broer S. L. S. was iets gaan drinken op café. P. dacht verkeerdelijk dat zijn broer vermoord was en begon in het wilde weg te schieten in de deuropening van het café. Hierbij werden drie personen gedood, en drie personen raakten gewond. De politie startte een onderzoek, maar uw neef werd niet gevonden. Dit was de aanleiding van een vendetta. Op 9 september

1998 werd P. zelf vermoord. De dader is nog steeds voortvluchtig. In 2006 hadden familieleden van de vermoorde/verwonde Albanezen aan de dorpsoudsten gemeld dat ze zich op u wilden wreken omdat uw neef S. in uw woning gelogeerd had. Hierop dook u onder in de bergachtige Dukagjin regio in Noord - Albanië. U verbleef er samen met uw vader, twee broers en oom in een woning en u kon niet meer buiten komen. Uw echtgenote bleef in Koplik. U belde één maal naar de politie van Shkoder om klacht in te dienen en dit omdat er een wagen met Duitse nummerplaat voorbij uw woning was gereden. De politie kwam naar jullie woning en ze spraken met uw vader. Nadien namen jullie nooit meer contact op met de politie om te informeren naar de stand van zaken. Enkele dorpsoudsten hebben ook drie maal een bemiddelingspoging ondernomen, zonder resultaat. Doordat u niet buiten kon komen had u onvoldoende inkomsten om in uw levensonderhoud te voorzien. Op 10 oktober 2011 verliet u Albanië en reisde u per vliegtuig naar België. Op de luchthaven werd u door de politie aangehouden omdat u niet beschikte over voldoende bestaansmiddelen en omdat u niet kon aantonen dat u voor toeristische doeleinden naar België was gereisd. Daarop diende u een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een attest van gezinssamenstelling, uitgereikt op 19 september 2011 te Koplik; en een attest met een beschrijving van uw problemen, afgeleverd door de 'Liga van Vredesmissionarissen van Albanië' op 2 oktober 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal lacunes en eigenaardigheden die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen. U beweerde Albanië te hebben verlaten omdat uw neef P. L. op 22 juli 1998 zes Albanezen vermoordde/verwondde. Daarna werd uw neef P. op 9 september 1998 zelf vermoord. De familieleden van de vermoorde/verwonde Albanezen hebben een vendetta gestart en willen u vermoorden (CGVS, p. 7 tem 17). Aanvankelijk verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de namen van de families van de verwonde/vermoorde personen niet kende. Hoewel u met hen in een bloedwraak verwickeld bent zou u hun namen vergeten zijn (vragenlijst DVZ, vraag 4). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal bleek u plots hun namen toch te kennen (CGVS, p. 8). U verklaarde in dit verband dat het gehoor met de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed verlopen was en dat niet alles correct werd genoteerd. U zou nooit gezegd hebben dat u bovenvermelde namen niet kende en men zou daar ook niet naar gevraagd hebben (CGVS, p. 2 en 5). Bovenstaande uitleg kan echter niet worden weerhouden aangezien uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken u na afloop nogmaals werden voorgelezen in het Albanees (DVZ vragenlijst, p. 7). Vervolgens verklaarde u dat u nav de vendetta binnen in uw woning moest blijven en dat u gedurende vijf jaar enkel telefonisch contact had met uw echtgenote (CGVS, p. 7 en 16). Geconfronteerd met het feit dat uw echtgenote in 2009 zwanger was, antwoordde u dat u haar toch ging bezoeken in Koplik en dat zij ook soms naar u kwam (CGVS, p. 16). Bovendien verliet u uw woning wel degelijk om uw grond te bewerken en hout te sprokkelen, ging u in 2011 naar de politie van Shkoder om paspoorten af te halen en verliet u Albanië vanuit de luchthaven van Rinas, een openbare plaats, om 6.10 uur 's morgens (CGVS, p. 4 t/m 6). Deze bewegingsvrijheid staat evenwel haaks op de door u beweerde vendetta. Het is immers net eigen aan een vendetta dat de geviseerde, van zodra een vendetta wordt uitgesproken, volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft, riskeert gedood te worden. Dat er daadwerkelijk een vendetta is uitgeroepen weet u trouwens enkel van horen zeggen, via enkele dorpsoudsten. U werd zelf nooit rechtsreeks benaderd en u bent in Albanië nooit persoonlijk bedreigd. U stelde wel dat de personen die u viseerden in 2009 met een wagen met Duitse nummerplaat voorbij uw woning reden (CGVS, p. 12 t/m 14). Dat er meer aan de hand was dan louter een voorbijrijdende wagen, is echter op geen enkele objectieve basis gestoeld en berust louter op uw persoonlijke vermoedens. Gevraagd naar de data van de verzoeningspogingen door de dorpsoudsten moest u ten slotte het antwoord schuldig blijven. Bovendien wist u niet op welke wijze de dorpsoudsten werden gecontacteerd (CGVS, p. 14 en 15). Gelet op bovenstaande is het allerminst aannemelijk dat u daadwerkelijk in een vendetta zou verwickeld zijn.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in geval van eventuele toekomstige problemen met de familie(s) van de vermoorde/verwonde personen geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. U hebt immers nooit problemen gekend met de politie of enige andere autoriteit in Albanië (CGVS, p. 16). U kon zonder problemen klacht indienen bij de politie van Shkoder, u kon uw verhaal doen en enkele agenten zijn ter plaatse gekomen. Niettemin liet u na om zelf te gaan informeren naar de stand van zaken. U ondernam verder nooit een poging om bescherming te verkrijgen in uw land van herkomst (CGVS, p. 13). Er dient tevens opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput

om bescherming te verkrijgen in eigen land. Daarnaast verklaarde u echter ook dat de politie niet verder kon optreden omdat het een vendetta betreft (CGVS, p. 14). Dit is echter een blote bewering, die u niet aan de hand van concrete feiten of elementen hebt gestaafd. Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust wordt en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2003 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd op 1 januari 2004 onder meer een Rechtbank voor Ernstige Misdrijven opgericht en werd de strafwet aangepast waardoor op moord met voorbedachten rade in een bloedwraak een straf van 25 jaar gezet werd. Op 7 januari 2004 werden 12 procureurs aangesteld die zich moeten bezighouden met georganiseerde misdaad, mensenhandel en bloedwraak. In mei 2005 werd een wet goedgekeurd die voorziet in de oprichting van een coördinatieraad die een strategie moet uitstippelen tegen bloedwraak. Er werden tevens specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en de samenwerking tussen de politie en het parket werd versterkt om een efficiëntere rechtspraak en een snellere afhandeling van vendettazaken te bewerkstelligen. Voor de aanpak van het vendettafenomeen is er dus een groeiende samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies. Dat deze maatregelen hun efficiëntie bewezen hebben blijkt voornamelijk uit het aanwezige cijfermateriaal. Zo valt er een significante dalende tendens op te merken betreffende het aantal moorden die aan bloedwraak toe te schrijven zijn en deze dalende trend is voor een groot deel te danken aan het werk van de politie en het parket.

Ten slotte blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen om aan de problemen met uw belagers te ontsnappen. Toen u gevraagd werd waarom u zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen, verklaarde u dat u dat niet kon omdat u er niet over een job beschikt (CGVS, p. 16). Dit is echter een motief van louter economische aard en ressorteert bijgevolg niet onder de motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. Uw identiteitsgegevens en deze van uw gezinsleden worden immers niet betwist. Het attest van de 'Liga van Vredesmissionarissen van Albanië' stelt dat u in een bloedwraak betrokken bent. Vooreerst dient in dit verband opgemerkt te worden dat dit attest een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Bovendien stemmen uw verklaringen over dit document niet overeen met de inhoud ervan. Zo beweerde u dat dit attest geschreven werd door uw moeder en ondertekend door de dorpsoudsten en de secretaresse (CGVS, p. 5). Bevreemdend is ook dat u tijdens uw gehoor geen enkele melding maakte van een tussenkomst van de 'Liga van Vredesmissionarissen van Albanië'. Daarnaast blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat corruptie in Albanië alomtegenwoordig is. Attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen kunnen er gekocht worden. Bijgevolg kan aan bovengenoemd attest geen enkele bewijskracht worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft verzoekster D.C.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Koplik, district Malësi e Madhe (Albanië). U bent officieel gehuwd met R. C. (O.V.6.893.316). Op 22 juli 1998 doodde de neef van uw echtgenoot, P., enkele personen. Dit was de aanleiding van een vendetta, en ook uw echtgenoot werd gevisieerd. Zijn neef P. werd op 9 september 1998 zelf vermoord. Er werden verzoeningspogingen ondernomen, maar zonder resultaat. Op 10 oktober 2011 verliet u Albanië en reisde u legaal naar België per vliegtuig. Op de luchthaven werd u door de politie aangehouden omdat u niet beschikte over voldoende bestaansmiddelen en omdat u niet kon aantonen dat u voor toeristische doeleinden naar België was gereisd. Daarop diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot, R. C. (O.V.6.893.316), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal lacunes en eigenaardigheden die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen. U beweerde Albanië te hebben verlaten omdat uw neef P. L. op 22 juli 1998 zes Albanezen vermoordde/verwondde. Daarna werd uw neef P. op 9 september 1998 zelf vermoord. De familieleden van de vermoorde/verwonde Albanezen hebben een vendetta gestart en willen u vermoorden (CGVS, p. 7 tem 17). Aanvankelijk verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de namen van de families van de verwonde/vermoorde personen niet kende. Hoewel u met hen in een bloedwraak verwickeld bent zou u hun namen vergeten zijn (vragenlijst DVZ, vraag 4). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal bleek u plots hun namen toch te kennen (CGVS, p. 8). U verklaarde in dit verband dat het gehoor met de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed verlopen was en dat niet alles correct werd genoteerd. U zou nooit gezegd hebben dat u bovenvermelde namen niet kende en men zou daar ook niet naar gevraagd hebben (CGVS, p. 2 en 5). Bovenstaande uitleg kan echter niet worden weerhouden aangezien uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken u na afloop nogmaals werden voorgelezen in het Albanees (DVZ vragenlijst, p. 7). Vervolgens verklaarde u dat u nav de vendetta binnen in uw woning moest blijven en dat u gedurende vijf jaar enkel telefonisch contact had met uw echtgenote (CGVS, p. 7 en 16). Geconfronteerd met het feit dat uw echtgenote in 2009 zwanger was, antwoordde u dat u haar toch ging bezoeken in K. en dat zij ook soms naar u kwam (CGVS, p. 16). Bovendien verliet u uw woning wel degelijk om uw grond te bewerken en hout te sprokkelen, ging u in 2011 naar de politie van Shkoder om paspoorten af te halen en verliet u Albanië vanuit de luchthaven van Rinas, een openbare plaats, om 6.10 uur 's morgens (CGVS, p. 4 t/m 6). Deze bewegingsvrijheid staat evenwel haaks op de door u beweerde vendetta. Het is immers net eigen aan een vendetta dat de geviseerde, van zodra een vendetta wordt uitgesproken, volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft, riskeert gedood te worden. Dat er daadwerkelijk een vendetta is uitgeroepen weet u trouwens enkel van horen zeggen, via enkele dorpsoudsten. U werd zelf nooit rechtsreeks benaderd en u bent in Albanië nooit persoonlijk bedreigd. U stelde wel dat de personen die u viseerden in 2009 met een wagen met Duitse nummerplaat voorbij uw woning reden (CGVS, p. 12 t/m 14). Dat er meer aan de hand was dan louter een voorbijrijdende wagen, is echter op geen enkele objectieve basis gestoeld en berust louter op uw persoonlijke vermoedens. Gevraagd naar de data van de verzoeningspogingen door de dorpsoudsten moest u ten slotte het antwoord schuldig blijven. Bovendien wist u niet op welke wijze de dorpsoudsten werden gecontacteerd (CGVS, p. 14 en 15). Gelet op bovenstaande is het allerm minst aannemelijk dat u daadwerkelijk in een vendetta zou verwickeld zijn.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in geval van eventuele toekomstige problemen met de familie(s) van de vermoorde/verwonde personen geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. U hebt immers nooit problemen gekend met de politie of enige andere autoriteit in Albanië (CGVS, p. 16). U kon zonder problemen klacht indienen bij de politie van Shkoder, u kon uw verhaal doen en enkele agenten zijn ter plaatse gekomen. Niettemin liet u na om zelf te gaan informeren naar de stand van zaken. U ondernam verder nooit een poging om bescherming te verkrijgen in uw land van herkomst (CGVS, p. 13). Er dient tevens opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Daarnaast verklaarde u echter ook dat de politie niet verder kon optreden omdat het een vendetta betreft (CGVS, p. 14). Dit is echter een blote bewering, die u niet aan de hand van concrete feiten of elementen hebt gestaafd. Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust wordt en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2003 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd op 1 januari 2004 onder meer een Rechtbank voor Ernstige Misdrijven opgericht en werd de strafwet aangepast waardoor op moord met voorbedachten rade in een bloedwraak een straf van 25 jaar gezet werd. Op 7 januari 2004 werden 12 procureurs aangesteld die zich moeten bezighouden met georganiseerde misdaad, mensenhandel en bloedwraak. In mei 2005 werd een wet goedgekeurd die voorziet in de oprichting van een coördinatieraad die een strategie moet uitstippelen tegen bloedwraak. Er werden tevens specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en de samenwerking tussen de politie en het parket werd versterkt om een efficiëntere

rechtspraak en een snellere afhandeling van vendettazaken te bewerkstelligen. Voor de aanpak van het vendettafenomeen is er dus een groeiende samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies. Dat deze maatregelen hun efficiëntie bewezen hebben blijkt voornamelijk uit het aanwezige cijfermateriaal. Zo valt er een significante dalende tendens op te merken betreffende het aantal moorden die aan bloedwraak toe te schrijven zijn en deze dalende trend is voor een groot deel te danken aan het werk van de politie en het parket.

Ten slotte blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen om aan de problemen met uw belagers te ontsnappen. Toen u gevraagd werd waarom u zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen, verklaarde u dat u dat niet kon omdat u er niet over een job beschikt (CGVS, p. 16). Dit is echter een motief van louter economische aard en ressorteert bijgevolg niet onder de motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. Uw identiteitsgegevens en deze van uw gezinsleden worden immers niet betwist. Het attest van de 'Liga van Vredesmissionarissen van Albanië' stelt dat u in een bloedwraak betrokken bent. Vooreerst dient in dit verband opgemerkt te worden dat dit attest een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Bovendien stemmen uw verklaringen over dit document niet overeen met de inhoud ervan. Zo beweerde u dat dit attest geschreven werd door uw moeder en ondertekend door de dorpsoudsten en de secretaresse (CGVS, p. 5). Bevreemdend is ook dat u tijdens uw gehoor geen enkele melding maakte van een tussenkomst van de 'Liga van Vredesmissionarissen van Albanië'. Daarnaast blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat corruptie in Albanië alomtegenwoordig is. Attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen kunnen er gekocht worden. Bijgevolg kan aan bovengenoemd attest geen enkele bewijskracht worden gehecht."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel een schending aan van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Zij betwisten de ongeloofwaardigheid van hun relaas en betwisten de stelling van de commissaris-generaal dat zij onvoldoende pogingen hebben ondernomen om bescherming te krijgen van hun nationale overheid.

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij stellen dat het duidelijk is dat de lokale (nationale) overheid geen bescherming kan bieden tegen het reëel risico op ernstige schade.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.2.2.1. Luidens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft.

2.2.2.2. Uit het gehoorverslag van 25 oktober 2011 blijkt dat de problemen die verzoekers aanhalen van louter lokale aard zijn. Verzoeker verklaarde expliciet enkel in zijn dorp problemen te hebben gekend (p. 12). In hun verzoekschrift stellen verzoekers dienaangaande dat zij zich niet elders in Albanië hadden kunnen vestigen om aan hun belagers te ontsnappen, omdat zij dezelfde problemen zouden blijven ondervinden als voorheen en de nationale overheid niet bij machte is om hiervoor afdoende bescherming te verlenen. Deze stelling wordt evenwel ondergraven door de verklaring van verzoeker op zijn gehoor. Hem gevraagd naar de reden waarom hij zich niet elders in Albanië kan vestigen antwoordde verzoeker dat hij nergens anders heen kan gaan omdat hij nergens anders werk heeft (p. 12). Deze reden is van louter socio-economische aard en ressorteert bijgevolg niet onder de vervolgingsgronden bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Ook is geen gegeven voorhanden dat deze reden *in casu* een risico kan vormen voor een ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal, bijgevoegd in het administratief dossier (stuk 2), dat bloedwraak een lokaal probleem is dat vrijwel exclusief voorkomt in het noorden van het land, dit is in de prefecturen Lezhë, Shkodër en Kukës (stuk 2, p.8). Het verlaten van de regio is verder één van de remedies waarmee verzoening kan worden bekomen (stuk 2, p. 11). Bijgevolg kan van verzoekers redelijkerwijs worden verwacht dat zij kunnen verblijven in een ander deel van het land van herkomst, zonder dat zij aldaar een gegronde vrees voor vervolging koesteren of aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen, waardoor er voor hen geen behoefte is aan bescherming. Het attest van het politiebureau van Shkodër van 9 november 2011 dat verzoekers ter zitting voorleggen, vermag aan deze conclusie geen afbreuk te doen daar dit stuk geen informatie bevat omtrent de vraag naar de beschikbaarheid van een redelijk beschermingsalternatief in het land van herkomst.

2.3. Verzoekers kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER